

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 31, 2013

Nummer 31, 2013

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:5963](#) 13-08-2013

A/B en V of/C

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2013:3756](#) 13-08-2013

Belegger X / werknemer Zakenkantoor Y

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2013:3713](#) 13-08-2013

Bouwbedrijf/Holding X

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:5843](#) 06-08-2013

Ahmtec c.s./Bendal c.s.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2013:3616](#) 06-08-2013

A / Technoton Construction

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:2437](#) 31-07-2013

X/Jimm Holding BV c.s.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GDHDHA:2013:624](#) 12-03-2013

Ontvanger/Nilarco (Wesselman)

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2013:6057](#) 24-07-2013

Y / A en B

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2013:6060](#) 24-07-2013

X/Secured Documents en HollandRidderkerk

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2013:6058](#) 24-07-2013

Sparcs Solutions/TOP

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2013:4502](#) 17-07-2013

Pachter X / ex-bestuurder Y van ontbonden Stichting Openbare Golf Backerbosch

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2013:5531](#) 03-07-2013

X / VVHG

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2013:6032](#) 22-05-2013

Man / Vrouw

RECHTSPRAAK

A/B en V of/C

Vereffening en ontbinding vof. De vof en overige vennoten kunnen geen vordering eisen van uittredende vennoot zonder het geven van inzage in de boeken

A en B en C richten een vof op ('VOF X'). De samenwerking wordt vastgelegd in een 'vennootschapscontract'. Op enig moment ontstaat er ruzie. C schrijft zich daarom uit als bestuurder bij de Kamer van Koophandel. Vlak daarna schrijft C zich bij de Kamer van Koophandel in als eenmanszaak.

A en B richten vervolgens een nieuwe vennootschap op. Zij nemen daarbij, kort gezegd, de inventaris van de vof over voor een bepaald bedrag.

Tussen partijen ontstaat discussie over de financiële afwikkeling van de vof.

A en B stellen dat C nog een bedrag aan de vof verschuldigd is vanwege de financiële afwikkeling daarvan. C betwist dat en stelt op zijn beurt dat in het geheel aan hem geen openheid van zaken werd gegeven, zodat hij destijds om die reden is uitgetreden: hij wenste niet langer aansprakelijk te zijn voor zaken waar hij niet of nauwelijks over werd geïnformeerd. A en B hebben van C in eerste aanleg betaling gevorderd. Bij incident vordert C inzage in de boeken en de bescheiden van de vof en overlegging van stukken. Voorts vordert C in reconventie onder meer tot ontbondenverklaring/ontbinding van de vof. De rechtbank heeft C in eerste aanleg veroordeeld tot betaling. Voorts heeft de rechtbank voor recht de vof vanaf een bepaalde datum ontbonden verklaard.

C tekent hoger beroep aan. A en B verschijnen niet. In hoger beroep komt onder meer de vraag aan de orde of de onderneming van de vof door de vennoten is voortgezet (en wat de gevolgen daarvan eventueel zijn) en, wanneer dat niet het geval is, hoe de onderneming dient te worden vereffend.

Het hof deelt de opvatting van de rechtbank dat de ontbinding van de vof voortvloeit uit een stilzwijgende overeenstemming tussen partijen en dat de omstandigheid dat de vennoten

zowel activa als enkele passiva van de vof hebben overgenomen, niet impliceert dat zij daarmee ook de onderneming van de vof hebben voortgezet of hebben willen voortzetten.

Wat betreft de vereffening en de vorderingen van de vof overweegt het hof als volgt. De vordering van de vof strekt tot voldoening van een geldsom na vereffening van het vermogen van de ontbonden vof. Dat betekent dat de vof feiten en omstandigheden moet stellen en zo nodig moet bewijzen die een dergelijke vordering kunnen dragen. De grieven hebben primair de strekking die vordering integraal te bestrijden. Daaraan staat niet in de weg dat C heeft verwezen naar het op zijn verzoek opgestelde rapport van MTN, waarin een (negatief) kapitaal aan zijn zijde is berekend. Dat rapport is immers met de nodige voorbehouden opgesteld, en C voert aan dat MTN geen rekening heeft kunnen houden met noodzakelijke correcties met betrekking tot de enkele jaren. Dat standpunt is niet nieuw: al in een eerdere brief merkt C op dat hij (pas) enige schuld zal voldoen als volledige openheid van zaken wordt gegeven. Het enkele feit dat de administratie van de vof met betrekking tot de genoemde boekjaren in het verleden onder C heeft berust, doet er niet aan af dat dit al enige tijd niet meer het geval is, en dat het voor hem ten tijde van dit geschil niet mogelijk is geweest om door bestudering van de relevante jaarstukken inzicht te krijgen in de juistheid en betrouwbaarheid van de door de vof gepresenteerde cijfers. Die constatering heeft met name betrekking op het negatieve vermogen aan de zijde van C, wat door C uitgebreid en gemotiveerd wordt bestreden. Gelet daarop kan het hof niet enkel op grond van hetgeen de vof heeft aangevoerd en hetgeen aan stukken beschikbaar is voorshands (behoudens door C te leveren tegenbewijs) van de juistheid van de stellingen van de vof uitgegaan. Nu nadere bewijslevering van de zijde van de vof in hoger beroep niet aan de orde is, stranden haar vorderingen op die constatering.

Gelet op het voorgaande heeft C geen belang meer bij zijn incidentele vordering. In zoverre wordt het bestreden vonnis bekrachtigd. De grieven slagen deels, zodat het bestreden vonnis wordt vernietigd voor zover dat in conventie is geweest.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-08-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:5963

Zaaknummer: 200.112.043-01

Wetsartikelen: 130 lid 3 Rv, 353 lid 1 Rv en 843a Rv

RECHTSPRAAK

Belegger X / werknemer Zakenkantoor Y

Piramidespel. Een medewerker van een vennootschap die obligaties heeft uitgegeven is niet aansprakelijk voor verliezen na faillissement van de vennootschap

Geïntimeerde heeft gewerkt voor Zakenkantoor Y. Zakenkantoor Y vertegenwoordigde investeringsmaatschappij Invest Y. X heeft via geïntimeerde € 86.944,29 belegd in obligatieleningen aan Invest Y. Geïntimeerde is veroordeeld tot een taakstraf nadat het hof bewezen had verklaard dat zij zonder de vereiste vergunning – opzettelijk – bedrijfsmatig op termijn opvorderbare gelden van het publiek heeft aangetrokken en ter beschikking heeft gehad. In onderhavig geschil vordert X zijn schade van € 86.944,29 van geïntimeerde. Hij legt hieraan ten grondslag dat (i) geïntimeerde zonder de vereiste vergunning, als (zelfstandig) financieel adviseur of tussenpersoon of effectenbemiddelaar, bemiddelde bij zijn belegging in obligaties van Invest Y en (ii) dat geïntimeerde hem, voordat hij zijn beleggingskeuze maakte, heeft medegedeeld dat deze belegging zonder risico was, hetgeen naar zij moest weten, niet waar was, en zij aldus haar zorgplicht heeft verzaakt.

De rechtbank heeft bij het bestreden vonnis het gevorderde afgewezen. De rechtbank heeft overwogen dat de stellingen van X onvoldoende zijn om aan te kunnen nemen dat geïntimeerde heeft gehandeld als (zelfstandig) financieel adviseur of als tussenpersoon of als effectenbemiddelaar. Het hof oordeelt dat X in zijn vorderingen kan worden ontvangen, dat deze vorderingen niet zijn vervallen en dat zijn rechtsvordering niet is verjaard. Anders dan X betoogt, kan echter niet worden aangenomen dat het handelen van geïntimeerde de door hem gestelde schade heeft veroorzaakt. X heeft, tegenover de betwisting door geïntimeerde, niet, althans onvoldoende gemotiveerd gesteld dat hij niet tot de beleggingen zou zijn overgegaan indien hij had geweten dat (de directeur van) Zakenkantoor Y niet de vereiste vergunningen had en geen reguliere beleggingsonderneming had. Het hof neemt hierbij in aanmerking dat (ook X ervan uitgaat dat) de beleggingen op zodanige wijze afweken van gebruikelijke beleggingen – hij was naar geïntimeerde onweersproken stelt bekend met de grote risico's en had ernstige twijfels over het legale en safe karakter van de belegging, hij besloot toch, ondanks waarschuwingen van zijn bank en van mensen uit zijn omgeving, tot beleggen na een

tip van een collega en een gesprek met diens dochter bij hem thuis, hij bracht vervolgens grote bedragen in contanten weg en hij bedong een rendement van 10% over vier maanden – dat hij ook zonder expliciete mededeling door geïntimeerde heeft kunnen en moeten begrijpen dat van reguliere beleggingen geen sprake was. X heeft, gelet op voormelde omstandigheden, tegenover de betwisting daarvan door geïntimeerde onvoldoende gesteld ter onderbouwing van een causaal verband tussen het handelen waarvoor geïntimeerde in de strafzaak is veroordeeld – het werken zonder de vereiste vergunning – en de door hem ten gevolge van de belegging geleden schade. Het volgende verwijt dat X aan geïntimeerde maakt is dat geïntimeerde een op haar rustende zorgplicht heeft verzaakt en hem heeft gegarandeerd dat de beleggingen zonder risico waren. Dit verwijt is eveneens ongegrond. X wist (blijkens zijn verklaring tijdens de comparitie in eerste aanleg) dat geïntimeerde bij Zakenkantoor Y werkte. In de door X overgelegde verklaring van de directeur van het zakenkantoor in de strafzaak heeft de directeur verklaard dat geïntimeerde bij hem werkte. X wist ook dat het ging over beleggingen bij dat kantoor (hij heeft in de strafzaak verklaard dat hij bij dat kantoor heeft belegd). Bij deze stand van zaken moet worden aangenomen dat geïntimeerde, indien zij zoals X stelt als effectenbemiddelaar of tussenpersoon of financieel adviseur heeft gehandeld en een garantie heeft gegeven of heeft gezegd dat de belegging zonder risico was, dit in haar dienstverband bij Zakenkantoor Y heeft gedaan. Zij heeft namens en ten behoeve van Zakenkantoor Y gehandeld. Zij heeft de instructies van Zakenkantoor Y (en de directeur van het zakenkantoor) uitgevoerd. De wijze waarop geïntimeerde voor haar werkzaamheden bij Zakenkantoor Y provisie ontving over de via haar ingelegde gelden leidt niet tot een ander oordeel. Nu geïntimeerde heeft gehandeld als ondergeschikte van Zakenkantoor Y is deze laatste voor dat handelen aansprakelijk. Bijzondere feiten of omstandigheden die meebrengen dat geïntimeerde van dit handelen ook persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt op grond waarvan haar persoonlijk onrechtmatig handelen jegens X kan worden verweten dat haar – naast Zakenkantoor Y – voor de door X geleden schade aansprakelijk doet zijn, zijn door X niet of onvoldoende gesteld. Door X is slechts verwezen naar de veroordeling van geïntimeerde in de strafzaak. De grieven falen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-08-2013

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2013:3756

Zaaknummer: 200.081.923/01

Wetsartikelen: 6:74 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Bouwbedrijf/Holding X

In eerste aanleg bestaat discussie omtrent de vraag welke rechtspersoon is gedagvaard: BvG (oud) of BvG (nieuw). BvG (nieuw) wordt niet ontvankelijk verklaard in het door haar ingestelde hoger beroep

Het geschil heeft betrekking op een overeenkomst, gesloten in 2003 tussen Holding X en Bouwbedrijf. BvG (nieuw) bestond toen nog niet. BvG (oud) bestond toen reeds wel. De onontkoombare conclusie is dat die overeenkomst gesloten moet zijn met BvG (oud). In eerste aanleg is door Holding X gedagvaard: Bouwbedrijf. In rechte is verschenen BvG (nieuw). In de overwegingen van de voorzieningenrechter in eerste aanleg ligt besloten dat het feitelijk BvG (oud) was die met de inleidende dagvaarding was gedagvaard. De voorzieningenrechter heeft een veroordelend vonnis uitgesproken ten laste van BvG (oud). De voorzieningenrechter heeft geen enkele uitspraak gedaan ten gunste of ten laste van BvG (nieuw). BvG (nieuw) is van deze uitspraak in hoger beroep gekomen (en BvG (oud) niet).

Alvorens tot eventuele beoordeling van de grieven kan worden overgegaan, dient gezien te worden wie van een vonnis in beroep kunnen komen. Holding X voert als exceptief verweer dat BvG (nieuw) niet in haar appel kan worden ontvangen omdat het vonnis is gewezen tegen BvG (oud). In elk geval kunnen in beroep komen de partijen van de procedure in eerste aanleg, voor zover zij daarbij belang hebben. Voor de vraag wie – in dit geval – als gedaagde partij moest worden aangemerkt is de inleidende dagvaarding van belang.

Tot op blijk van het tegendeel moet ervan worden uitgegaan dat Holding X, die in 2003 een overeenkomst had gesloten met het toen bestaande BvG (oud), bedoeld heeft dát bedrijf in rechte te betrekken. Ook voor een dagvaarding geldt dat deze uitgelegd dient te worden met inachtneming van de voor uitleg van schriftelijke stukken in het algemeen geldende vereisten. Daarbij gaat het niet enkel om de letterlijke tekst, maar ook om datgene wat partijen, mede gelet op datgene wat aan hen in verband met de in geschil zijnde kwestie reeds bekend was, redelijkerwijze konden en moesten begrijpen (zie o.m. HR 22 juni 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA4122 en HR 13 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC7476). Een redelijke uitleg van de

inleidende dagvaarding brengt bij deze stand van zaken met zich dat de ontvanger moest begrijpen dat deze niet anders dan gericht kon zijn tot BvG (oud).

Terecht heeft de voorzieningenrechter BvG (oud) als de gedaagde partij aangemerkt en dit tot uiting gebracht in de omschrijving van de gedaagde partij in de kop van het vonnis. Dit betekent dat uitsluitend BvG (oud) in hoger beroep van het vonnis had kunnen komen. BvG (nieuw), die thans appelleert, was in het geheel geen partij en haar kwam dus ook niet het recht toe om te appelleren. Overigens zou BvG (nieuw) bij de door haar thans voorgedragen grieven ook geen belang hebben gehad.

Het vorenstaande betekent dat het exceptief verweer slaagt en BvG (nieuw) niet ontvankelijk dient te worden verklaard in het door haar ingestelde hoger beroep, met haar veroordeling in de proceskosten.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-08-2013

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2013:3713

Zaaknummer: HD 200.117.128/01

Wetsartikelen: Rv

RECHTSPRAAK

X/Jimm Holding BV c.s.

De verstoorde verhouding tussen de aandeelhouders/bestuurders die heeft geleid tot een impasse in de besluitvorming binnen zowel het bestuur als de algemene vergadering van aandeelhouders van Jimm Holding en de penibele financiële toestand van Jimm Holding en haar dochtervennootschappen leveren gegronde redenen op om te twijfelen aan een juist beleid en gang van zaken van Jimm Holding en haar dochtervennootschappen

X heeft de Ondernemingskamer verzocht een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van Jimm Holding en op de voet van artikel 2:354 BW Y aan te merken als de verantwoordelijke persoon voor het onjuiste beleid van Jimm Holding. De Ondernemingskamer overweegt het volgende. Uit de gedingstukken en het verhandelde ter terechtzitting rijst het beeld op van twee 50% aandeelhouders, tevens de bestuurders van de (moeder)vennootschap – X en Y – die elkaar over en weer verwijten maken en op vele punten over het beleid ten aanzien van de onderneming van mening verschillen. X en Y zijn het er over eens dat deze toestand heeft geleid tot een impasse in de besluitvorming binnen zowel het bestuur als de algemene vergadering van aandeelhouders van Jimm Holding en dat de financiële situatie van de onderneming zorgwekkend is. Voorts is tussen X en Y in confesso dat deze toestand noopt tot het instellen van een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Jimm Holding en haar dochtervennootschappen. De Ondernemingskamer is met X en Y van oordeel dat de in de voorgaande overweging bedoelde verstoorde verhouding tussen de aandeelhouders/bestuurders en de financiële toestand van Jimm Holding en – gelet op de verwevenheid van het beleid en de gang van zaken in de onderscheiden vennootschappen – haar dochtervennootschappen gegronde redenen opleveren om te twijfelen aan een juist beleid en gang van zaken van Jimm Holding en haar dochtervennootschappen. Zij overweegt te dien aanzien nog het volgende.

De bedoelde impasse is te bezwaarlijker nu de onderneming zich bevindt in een penibele financiële situatie, waarin dringend besluitvorming nodig is. De over en weer gemaakte

verwijten, die de impasse mede in de hand hebben gewerkt, betreffen onder meer het financiële beleid. Verder verwijten X en Y elkaar over en weer gebrekkige communicatie met personeel, ondernemingsraad en oudercommissie van de onderneming van Jimm Holding en onvoldoende adequaat optreden in de hoedanigheid van bestuurder. De Ondernemingskamer leidt uit het een en ander af dat beide bestuurders andere bij de onderneming van Jimm Holding betrokkenen – personeel en ouders – bij hun onderlinge meningsverschillen en problemen betrekken. Dat roept vragen ten aanzien van de juistheid van het beleid op. De Ondernemingskamer acht aannemelijk dat dit optreden leidt tot verlies van draagvlak binnen de onderneming voor hun positie van bestuurder en daarmee tot vermindering van de doeltreffendheid van hun functioneren als zodanig. Het voorgaande leidt tot de volgende beslissingen.

De Ondernemingskamer acht een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Jimm Holding en haar drie dochtervennootschappen noodzakelijk. Dat onderzoek zal zich kunnen uitstrekken tot het door de dochtervennootschappen ten aanzien van de kleindochtervennootschappen gevoerde beleid. Voorts is de Ondernemingskamer van oordeel dat de impasse in de besluitvorming van de organen van Jimm Holding noopt tot het treffen van de navolgende onmiddellijke voorzieningen. Zij zal X en Y schorsen als bestuurder van Jimm Holding en een derde tot bestuurder benoemen. Nu de impasse zich mede in de algemene vergadering van aandeelhouders manifesteert, acht de Ondernemingskamer de overdracht ten titel van beheer van één door X en één door Y gehouden aandeel in het geplaatste kapitaal van Jimm Holding geboden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 31-07-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:2437

Zaaknummer: 200.129.357/01 OK

Wetsartikelen: 2:345 BW en 2:354 BW

RECHTSPRAAK

Pachter X / ex-bestuurder Y van ontbonden Stichting Openbare Golf Backerbosch

Totaal onvoldragen vordering tot bestuurdersaansprakelijkheid door de kantonrechter afgewezen. De op een beweerde contractuele verplichting en/of onrechtmatige daad gebaseerde vordering van de pachter X tegen de ex-bestuurder Y van de stichting die de ontwikkeling van een golfterrein nastreeft, strandt op een gebrek aan feitelijke grondslag. Er zijn onvoldoende aanwijzingen voor het bestaan van een contract (of voor afdwingbaarheid van een destijds gedaan aanbod) en voor schadeplichtig onrechtmatig handelen is ook onvoldoende gesteld. Ook als vereffenaar is Y ten opzichte van X, van wiens aanspraken op de boedel van de ontbonden stichting immers onvoldoende gebleken is, niet tekortgeschoten

X is van oordeel dat Y in zijn hoedanigheid van ex-bestuurder van Stichting Openbare Golf Backerbosch te Margraten (de Stichting), tevens vereffenaar, te zijnen opzichte onrechtmatig heeft gehandeld, althans toerekenbaar is tekortgeschoten ter zake van een financiële verplichting die deze inmiddels ontbonden Stichting in 1999 voor € 13.613,41 jegens X is aangegaan. De rechtbank oordeelt als volgt. X legt een totaal onvoldragen vordering aan de kantonrechter voor en slaagt er zelfs niet in om naar aanleiding van het verweer van Y het – in weerwil van zijn omvang – van feitelijke en juridische leemten getuigende exploit van dagvaarding adequaat aan te vullen en/of te corrigeren. Y wordt als ex-bestuurder – zij het uiterst omfloerst en impliciet – door X als schuldeiser in rechte aangesproken op onbehoorlijk bestuur van de Stichting. X laat dan echter na zodanige bestuurdersaansprakelijkheid van een deugdelijk fundament te voorzien. Van onbehoorlijk bestuur van een of meer bestuurders, in het bijzonder van Y, kan niet gesproken worden, nog afgezien van het feit dat de verzwaarde stelplicht die in zo'n geval op X als eisende partij rust, door X wel heel lichtvaardig wordt opgevat. Het baat X ook niet om voor de beweerde aansprakelijkheid van Y een uitstapje te maken naar het leerstuk van de onrechtmatige daad. Eiser laat immers eveneens na een op

6:162 BW gefundeerde aanspraak van de benodigde feitelijke onderbouwing en/of bewijzen te voorzien. Het moge duidelijk zijn dat X ook hiermee de eindstreep niet haalt en tussentijds afgefloten moet worden. Wat er ook zij van eventueel gebrekkig handelen van Y als vereffenaar, niet valt in te zien dat dit hem ten opzichte van X aansprakelijk maakt. Op het 'verzoek' van Y tot ontslag als vereffenaar kan niet beslist worden, omdat deze procedure zich daarvoor niet leent, nog los van het feit dat zijnerzijds geen daarop gerichte vordering in reconventie is ingesteld.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 17-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2013:4502

Zaaknummer: 513463 CV ECPL 13-774

Wetsartikelen: 2:23a BW, 6:74 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Man / Vrouw

Man gaat tijdens huwelijk een privé borgtocht aan voor zakelijk krediet van vennootschap A. De hieruit voortvloeiende schulden zijn zakelijke schulden en geen gemeenschapsschulden

Partijen zijn met elkaar in gemeenschap van goederen gehuwd in 1996. De man was ten tijde van het huwelijk directeur-groootaandeelhouder van de besloten vennootschap A. Op 25 mei 2006 namen A en vennootschap B de aandelen van vennootschap C over. Zij gingen hiervoor een financiering aan bij de Rabobank van € 200.000, bestaande uit een krediet in rekening courant van € 100.000 en twee geldleningen van € 50.000. De vrouw ondertekende het financieringsvoorstel mede ten teken van haar toestemming ex artikel 1:88 BW. De zekerheid voor de financiering bestond onder meer uit een bankborgtocht van € 50.000 afgegeven door de man en een recht van tweede hypotheek op het pand dat partijen in gemeenschappelijke eigendom hadden. Later nam A de door B gehouden aandelen in C over. Ook deze overname werd door de Rabobank gefinancierd. Tot zekerheid werd van A en de man een bankborgtocht verlangd van € 200.000 alsmede een recht van derde hypotheek op het pand. De rechtbank heeft op 21 juni 2010 de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Op 14 december 2010 is C gefailleerd. Nadat A op 5 april 2011 failliet wordt verklaard, doet de Rabobank op 1 augustus 2011 een beroep op de verstrekte borgtocht van € 200.000. De man stelt zich primair op het standpunt dat de schulden van zijn onderneming waarvoor hij zich in privé borg heeft gesteld tot de gemeenschapsschulden behoren, ongeacht de datum waarop de borgstelling is ingeroepen. Voor het geval de rechtbank zou oordelen dat de Rabobank de borgstelling pas heeft ingeroepen op 1 augustus 2011, derhalve na de ontbinding van het huwelijk, betoogt hij dat de schulden van de BV's al op de datum van ontbinding van het huwelijk (13 juli 2010) bestonden. De vrouw bestrijdt het standpunt van de man.

De rechtbank overweegt dat artikel 6:855 BW bepaalt dat de borg niet gehouden is tot nakoming voordat de hoofdschuldenaar in de nakoming van zijn verbintenis is tekortgeschoten. Uit de door de man overgelegde stukken blijkt niet dat de Rabobank tijdens het bestaan van de huwelijksgemeenschap de man als borg heeft aangesproken omdat vennootschap A, dan wel vennootschap C in verzuim zou zijn geraakt. Veeleer moet uit het

schrijven van de Rabobank d.d. 30 december 2010 worden afgeleid dat de Rabobank niet eerder dan per die datum voor het eerst aangaf de borgtocht van € 200.000 te zullen invoeren, omdat vennootschap C failliet was en voor de Rabobank vaststond dat vennootschap A aan haar verplichtingen jegens de bank niet volledig zou kunnen voldoen. Dat brengt mede dat naar het oordeel van de rechtbank bij de ontbinding van de gemeenschap slechts sprake was van zakelijke schulden aan de Rabobank en niet tevens van gemeenschapsschulden. Omdat de schulden van de man geen gemeenschapsschulden zijn (geworden), wijst de rechtbank ook de overige vorderingen van de man af. Gelet op de relatie tussen partijen zullen de proceskosten tussen hen worden gecompenseerd, in die zin dat iedere partij de eigen kosten draagt. De rechtbank wijst de vordering van de man af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 22-05-2013

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2013:6032

Zaaknummer: C/02/246177

Wetsartikelen: 1:88 BW, 1:89 BW en 6:855 BW

RECHTSPRAAK

Ahmtec c.s./Bendal c.s.

Vervolg op arrest van 11 september 2012 (OR 2012-0272). Bestuurdersaansprakelijkheid. Is bestuurder geslaagd in het leveren van tegenbewijs tegen het voorshands oordeel van het hof dat de bestuurder heeft moeten begrijpen dat de BV als gevolg van zijn handelwijze geen verhaal zou bieden voor de als gevolg van de niet-nakoming (door de BV) door Ahmtec geleden schade? Het hof komt niet terug op zijn eerdere eindbeslissingen

Het hof beperkt zich tot geïntimeerde 3 ('X'), nu in het tussenarrest van 11 september 2012 is geoordeeld dat de grieven voor zover deze betrekken hebben op geïntimeerde 1 en 2 falen. Bij zijn tussenarrest van 11 september 2011 heeft het hof geoordeeld dat is komen vast te staan dat X heeft moeten begrijpen dat als gevolg van zijn handelwijze Prodect B.V. haar leveringsverplichting jegens Ahmtec c.s. niet zou nakomen. Daarnaast heeft het hof op grond daarvan geoordeeld dat voorshands, behoudens tegenbewijs, is komen vast te staan dat X heeft moeten begrijpen dat Prodect B.V. als gevolg van zijn handelwijze ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg van deze niet-nakoming door Ahmtec geleden schade. In verband daarmee is de zaak naar de rol verwezen voor het nemen van een akte door X waarin hij kan aangeven of hij tot tegenbewijslevering wenst te worden toegelaten en, zo ja, op welke wijze hij dat tegenbewijs wil leveren. Nadat X heeft aangegeven tegenbewijs te willen leveren, heeft het hof hem bij zijn tussenarrest van 20 november 2012 toegelaten tot het leveren van tegenbewijs tegen het voorshands vaststaande feit dat X heeft moeten begrijpen dat Prodect B.V. als gevolg van zijn handelwijze ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg van de niet-nakoming door Prodect B.V. door Ahmtec geleden schade. Het hof stelt voorop dat het in beginsel gebonden is aan de door hem in het tussenarrest gegeven eindbeslissingen. Deze gebondenheid heeft een – uit het oogpunt van een goede procesorde positief te waarderen – op beperking van het debat gerichte functie (HR 4 mei 1984, ECLI:NL:HR:1984:AG4805). Zij geldt evenwel niet onverkort. De eisen van een goede procesorde brengen immers tevens mee dat de rechter aan wie is gebleken dat een eerder door hem gegeven, maar niet in een einduitspraak vervatte eindbeslissing berust op een onjuiste juridische of feitelijke grondslag,

bevoegd is om, nadat de partijen de gelegenheid hebben gekregen zich dienaangaande uit te laten, over te gaan tot heroverweging van die eindbeslissing, teneinde te voorkomen dat hij op een ondeugdelijke grondslag een einduitspraak zou doen (HR 25 april 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC2800 en HR 26 november 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN8521). Uit het betoog van X is niet gebleken dat de beslissingen van het hof zijn gebaseerd op een onjuiste juridische of feitelijke grondslag en de enkele omstandigheid dat X het met die beslissingen en de daaraan door het hof ten grondslag gelegde uitleg niet eens is, geeft geen aanleiding tot een andere opvatting. Het hof komt dan ook niet terug op zijn eerder gegeven beslissingen. Thans staat ter beoordeling of X is geslaagd in het leveren van tegenbewijs tegen het voorshands vaststaande feit dat hij heeft moeten begrijpen dat Prodect B.V. als gevolg van zijn handelwijze ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg van de niet-nakoming door Prodect B.V. van haar leveringsverplichting door Ahmtec c.s. geleden schade. Het hof oordeelt dat de door X gegeven voorbeelden te weinig overtuigend en van te weinig gewicht zijn om te kunnen dienen als ontzenuwing van het voorshands vaststaande feit dat hij, in de relevante periode van 18 februari 2009 tot maart/april 2009, heeft moeten begrijpen dat Prodect B.V. als gevolg van zijn handelwijze geen verhaal zou bieden voor de schade die Ahmtec en FOS als gevolg van de wanprestatie van Prodect B.V. hebben geleden. De conclusie moet zijn dat X niet is geslaagd in het leveren van tegenbewijs. Daarmee is gegeven dat X als (indirect) bestuurder van Prodect B.V. aansprakelijk is voor de door Ahmtec c.s. geleden schade. Zoals het hof heeft overwogen in het tussenarrest van 11 september 2012 zullen Ahmtec c.s. bij deze uitkomst alsnog in de gelegenheid worden gesteld bij akte te reageren op de betwisting door X van de gestelde (en gevorderde) schadeposten en het causaal verband. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-08-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:5843

Zaaknummer: 200.088.375/01

Wetsartikelen: 2:9 BW, 6:162 BW, 150 Rv, 3:44 BW en 7:900 BW

RECHTSPRAAK

A / Technoton Construction

Bevoegdheid Nederlandse rechter inzake een vennootschap naar buitenlands recht

Technoton wordt opgericht door X en A. Beide worden bestuurder en houden 50% van de aandelen. A is een vennootschap naar Turks recht. A wordt ontslagen door Technoton. Technoton daagt A voor de rechter wegens onttrekking van gelden aan de rekeningen van Technoton. A betwist de bevoegdheid van de Nederlandse rechter, maar de rechtbank acht zich bevoegd en wijst de vordering van Technoton toe. A gaat in hoger beroep. Het beroep richt zich tegen de ontvankelijkheid van de Nederlandse rechter alsmede tegen de door de rechter opgelegde schadevergoeding.

Het hof oordeelt als volgt. Het gaat hier om een vordering die is ingesteld tegen een niet in Nederland gevestigde rechtspersoon, zodat eerst dient te worden onderzocht of de Nederlandse rechter in dit geval rechtsmacht toekomt. Het gaat hier om een vraag die regels van openbare orde betreft en door het hof ambtshalve dient te worden onderzocht. Aangezien A in Turkije is gevestigd en Turkije geen lidstaat is van de Europese Unie, is de EEX-Vo niet van toepassing. Of de Nederlandse rechter in dit geval rechtsmacht toekomt dient, naar het terechte uitgangspunt van partijen is, te worden beoordeeld aan de hand van de bepalingen van artikel 6 Rv. Gezien de grieven I en IV in het incidenteel appel en het ten aanzien van de vermeerdere eis door A andermaal gedaan beroep op onbevoegdheid van de Nederlandse rechter, is van bevoegdheid op grond van artikel 9 Rv geen sprake. Het hof verwerpt het standpunt van Technoton dat de vorderingen de geldigheid, nietigheid of rechtsgevolgen van besluiten van de vennootschap of van haar organen betreffen. Het voorgaande doet er niet aan af dat naar het oordeel van het hof de Nederlandse rechter ten aanzien van de in het geding zijnde vorderingen, ook naar de hiervoor gerelateerde daadwerkelijke grondslagen daarvan, rechtsmacht toekomt. Artikel 6 aanhef en onder h Rv geeft de Nederlandse rechter een ruime bevoegdheid in geschillen betreffende de rechten en verplichtingen van een in Nederland gevestigde rechtspersoon en haar organen. Anders dan in artikel 22 aanhef en onder 2 van de – in dit geval niet van toepassing zijnde – EEX-Vo is in artikel 6 aanhef en onder h Rv de bevoegdheid van de Nederlandse rechter niet strikt beperkt tot geschillen betreffende de

geldigheid, de nietigheid of de ontbinding van de vennootschap en van de besluiten van haar organen. Verder staat ter beoordeling hetgeen in hoger beroep door Technoton meer of anders is gevorderd. De rechtbank heeft het geschil tussen partijen, in navolging van partijen, beoordeeld naar Nederlands recht. Nu door geen van partijen daartegen een grief is gericht, gaat het hof uit van een stilzwijgende keuze van partijen voor het Nederlandse recht en zal het hof in het navolgende het geschil tussen partijen eveneens beoordelen naar Nederlands recht. Het hof overweegt allereerst dat voor gehele of gedeeltelijke toewijzing van deze vordering niet voldoende is dat komt vast te staan dat de bedragen onverschuldigd zijn betaald. Het hof overweegt voorts dat, waar Technoton zich op onrechtmatige onttrekking door A van gelden van de dollarrekening beroept, Technoton die stelling met concrete feiten dient te onderbouwen en zo nodig bewijs van die feiten zal dienen bij te brengen. Hierin slaagt Technoton.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat geen van de grieven van A doel heeft getroffen. Dit betekent dat het eindvonnis waarvan beroep zal worden vernietigd ten aanzien van het in hoofdsom toegewezen bedrag en opnieuw rechtdoende het aan Technoton toe te wijzen bedrag zal worden verhoogd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 06-08-2013

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2013:3616

Zaaknummer: HD 200.077.112/01

Wetsartikelen: 6 Rv

RECHTSPRAAK

Sparcs Solutions/TOP

Vraag wie gerechtigd is tot de brokeragefee. Geen vorderingsrecht tot commissiegelden. Voorts is wanprestatie en/of onrechtmatige daad van een van de aandeelhouders/bestuurders jegens de broker niet komen vast te staan. Ook geen sprake van vereenzelviging

Sparcs Solutions is een van de drie aandeelhouders van TOP. De discussie tussen Sparcs Solutions en TOP in deze procedure gaat om de vraag of TOP al dan niet als broker is opgetreden in de handelsrelatie tussen scheepswerf Oakwell en scheepseigenaar Fugro die door Oakwell schepen liet bouwen. Als wordt vastgesteld dat TOP als broker is opgetreden, dient vervolgens te worden beoordeeld of TOP gerechtigd is tot de commissiegelden. Deze zijn door Oakwell aan twee andere Sparcs-vennootschappen, te weten Sparcs Projects B.V. en Sparcs Ventures B.V., uitbetaald. Verder is van belang of Sparcs Projects B.V. gehouden is de eventuele schade van TOP hierdoor te vergoeden. Daarbij speelt een rol de afspraken over de bestemming van de commissie die de drie aandeelhouders van TOP al dan niet hebben gemaakt.

TOP grondt haar vorderingen, kort gezegd, op de stelling dat binnen TOP mondeling is overeengekomen dat C als haar indirect statutair bestuurder namens TOP zou handelen en dat feitelijk ook heeft gedaan, zodat TOP als broker moet worden aangemerkt. Gezien het doorlopend op de hoogte houden door C van zijn mede-directieleden binnen TOP van de stand van zaken met betrekking tot de aanbesteding Fugro/Oakwell, de vermeldingen van TOP als broker in zowel de notulen van de vergadering van 18 en 19 september 2008, als de Letters of Intent, alsook de inhoud van de overige van C gezonden e-mailberichten, en het feit dat er ook feitelijk brokerwerkzaamheden zijn verricht door TOP, is duidelijk dat C als indirect bestuurder van TOP en in haar commercieel belang handelde. De rechtbank concludeert derhalve dat C namens TOP heeft gehandeld en dat TOP broker is bij het Fugro/Oakwellproject. De rechtbank stelt dan ook vast dat TOP rechthebbende is op de commissiegelden ('brokeragefee') inzake het Fugro/Oakwellproject.

Dat TOP als broker moet worden aangemerkt, leidt niet zonder meer tot de conclusie dat TOP

ook vorderingsgerechtigd is in de rechtsverhouding tot Sparcs Solutions. TOP heeft immers gesteld dat tijdens de aandeelhoudersvergadering van 18 december 2008 is besloten om – indien het project doorgang zou vinden – de commissie niet in TOP maar in de individuele holding BV's in te brengen. TOP is met betrekking tot de commissiegelden inzake Fugro/Oakwell niet vorderingsgerechtigd. Dat TOP niet vorderingsgerechtigd is tot incasso van de commissiegelden, laat echter onverlet dat zij wel gerechtigd is om zelfstandig een verklaring voor recht te vorderen dat zij rechthebbende op de commissiegelden is, nu die vordering een andere strekking heeft.

TOP heeft haar vordering op Sparcs Solutions primair gegrond op wanprestatie dan wel onrechtmatige daad, daartoe stellende dat Sparcs Solutions er in haar hoedanigheid van aandeelhouder/bestuurder van TOP voor had moeten zorgdragen dat de commissiebetalingen in TOP terecht zouden komen. Deze gevorderde verklaring voor recht staat op zich los van de hiervoor beoordeelde vorderingsgerechtigdheid van de commissiebetalingen. Waaruit de gehoudenheid van Sparcs Solutions blijkt om te zorgen dat de commissiegelden bij TOP terecht kwamen, is niet geconcretiseerd, zodat niet kan worden geoordeeld dat Sparcs Solutions op dit punt toerekenbaar tekortgeschoten is in de nakoming van zijn verplichtingen jegens TOP.

Over de stelling dat sprake was van een dermate verwijtbaar handelen door C dat dit handelen wegens vereenzelviging tevens aan Sparcs Solutions moet worden toegerekend, overweegt de rechtbank als volgt. Voor een geslaagd beroep op vereenzelviging is het enkele feit dat C de volledige zeggenschap heeft in zowel Sparcs Projects als Sparcs Solutions ontoereikend. Nu gesteld noch gebleken is van uitzonderlijke omstandigheden die een beroep op vereenzelviging rechtvaardigen, stuit hierop de vordering af.

Niet in geschil is dat niet Sparcs Solutions maar Sparcs Projects commissiegelden heeft geïncasseerd. Nu uit het hiervoor overwogene volgt dat geen sprake is van vereenzelviging, kan, zoals reeds geoordeeld, TOP niet rechtstreeks op Sparcs Solutions een (al dan niet gecedeerde) vordering tot betaling van commissie geldend maken. Hieruit volgt dat deze vorderingen zullen worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2013:6058

Zaaknummer: C/10/384251 / HA ZA 11-1754

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

X/Secured Documents en HollandRidderkerk

Ontslag statutair bestuurder wordt kennelijk onredelijk geacht op grond van het gevolgcriterium. Geen reden tot vereenzelviging vennootschap met moedervernootschap. Evenmin is er sprake van een onrechtmatige daad van de moedervernootschap jegens statutaire bestuurder

X stelt vorderingen in tegen Secured Documents en HollandRidderkerk. De rechtbank gaat eerst in op de zaak tegen Secured Documents en daarna op die tegen HollandRidderkerk.

X stelt dat de opzegging van zijn arbeidsovereenkomst door Secured Documents kennelijk onredelijk is. Hij stelt daartoe dat sprake is van een voorgewende of valse reden (art. 7:681 BW lid 2 sub a). Tevens beroept hij zich op het gevolgcriterium (art. 7:681 BW lid 2 sub b). Bij de beantwoording van de vraag of het ontslag ingevolge het 'gevolgcriterium' kennelijk onredelijk is, moeten alle omstandigheden ten tijde van het ontslag in aanmerking worden genomen.

Naar het oordeel van de rechtbank is in dit geval sprake van een kennelijk onredelijk ontslag. Alles afwegend acht de rechtbank in dit geval redelijk een schadevergoeding van € 100.000 bruto.

X is van mening dat hij de schade niet alleen op Secured Documents, maar ook op HollandRidderkerk kan verhalen. Hij stelt dat primair HollandRidderkerk en Secured Documents met elkaar vereenzelvigd moeten worden. Subsidiair stelt hij dat het hen in elk geval niet vrij staat zich plotseling te beroepen op verschil van identiteit van beide rechtspersonen en dat het HollandRidderkerk niet vrij staat om, 'juist op dit moment, iedere verdere steun te onthouden'. Op grond van vereenzelviging en/of onrechtmatige daad is in de visie van X naast Secured Documents óók HollandRidderkerk gehouden de door X geleden en te lijden schade te vergoeden. HollandRidderkerk en Secured Documents betwisten dat er grond bestaat voor vereenzelviging. Zij stellen dat het twee aparte juridische, economische en feitelijke entiteiten betreft. De enige financiële steun van HollandRidderkerk betreft de

terbeschikkingstelling van een rekening-courantfaciliteit.

De rechtbank overweegt het volgende. X beroept zich ter onderbouwing van zijn vorderingen op HollandRidderkerk op de uitspraak van het Hof Leeuwarden in kort geding (6 december 2011, JAR 2012, 15). In deze uitspraak (en overigens ook in de vergelijkbare uitspraken van Voorzieningenrechter Rechtbank Middelburg, 18 augustus 2011, ECLI:NL:RBMID:2011:BR5225 en Voorzieningenrechter Rechtbank Groningen, 5 augustus 2011, ECLI:NL:RBGRO:2011:BR4240) gaat het om aansprakelijkheid van een moedervennootschap jegens werknemers van een gefailleerde dochtervennootschap. De omstandigheden waaronder deze uitspraken tot stand zijn gekomen, doen zich niet voor in de onderhavige zaak waarin geen sprake is van faillissement van Secured Documents terwijl evenmin is gebleken dat het faillissement van Secured Documents aanstaande is. Hoewel er sprake is van een nauwe verbondenheid van HollandRidderkerk en Secured Documents bestaat er geen grond het juridische en feitelijke identiteitsverschil tussen die twee rechtspersonen in deze procedure niet in aanmerking te nemen.

X voert voorts aan dat HollandRidderkerk jegens hem een onrechtmatige daad pleegt door financiële steun ter financiering van een redelijke afvloeiingsregeling aan Secured Documents te onthouden daar waar zij aan Secured Documents wel gelden ter beschikking stelt om andere schuldeisers te betalen. De rechtbank oordeelt dat ook deze grondslag niet opgaat.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2013:6060

Zaaknummer: C/10/417626 / HA ZA 13-147

Wetsartikelen: 6:162 BW en 7:681 BW

RECHTSPRAAK

Y / A en B

Bestuurdersaansprakelijkheid op basis van de onrechtmatige daad onder verwijzing naar Ontvanger/Roelofsen-arrest (8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZo758). Niet gezegd kan worden dat beide statutaire bestuurders (gedaagden) wisten of behoorden te weten dat de door hun bestuurde vennootschap haar verplichtingen jegens eiseres niet zou kunnen nakomen. Evenmin is vast komen te staan dat beiden een ernstig persoonlijk verwijt kan worden gemaakt

Y, eiseres, exploiteert een onderneming die zich richt op het uitvoeren van projecten op basis van aanneming van werk. Daarbij zet Y met name arbeidskrachten uit Polen in. De gedaagden in deze zaak, A en B, waren statutaire bestuurders van Staalconstructiebedrijf X (hierna: X). X maakte regelmatig gebruik van grote groepen werknemers van Y. Op 9 september 2009 is X failliet verklaard. Y is de grootste schuldeiser in het faillissement van X. Y vordert een verklaring voor recht dat A en B in de relatie tot Y onrechtmatig hebben gehandeld. Daarnaast vordert Y veroordeling van A en B tot betaling van een geldbedrag van € 1.300.000, bestaande uit vermogensschade (vermeerderd met de wettelijke handelsrente) en een geldbedrag van € 10.000 aan gemaakte kosten voor de vaststelling van schade en aansprakelijkheid en tevens € 10.000 aan buitengerechtelijke kosten.

De rechtbank constateert dat de vorderingen van Y zijn gebaseerd op bestuurdersaansprakelijkheid op basis van onrechtmatige daad. De Hoge Raad heeft in het Ontvanger/Roelofsen-arrest (8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZo758) voor deze categorie aansprakelijkheden de volgende norm ontwikkeld: Het gaat in een geval als het onderhavige om benadeling van een schuldeiser van een vennootschap door het onbetaald en onverhaalbaar blijven van diens vordering. Ter zake van deze benadeling zal naast de aansprakelijkheid van de vennootschap mogelijk ook, afhankelijk van de omstandigheden van het concrete geval, grond zijn voor aansprakelijkheid van degene die als bestuurder (i) namens de vennootschap heeft gehandeld dan wel (ii) heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar wettelijke of contractuele verplichtingen niet nakomt. Gelet op de

verplichting tot een behoorlijke taakuitoefening als bedoeld in artikel 2:9 BW, moet A en B een voldoende ernstig verwijt kunnen worden gemaakt, vgl. HR 18 februari 2000, NJ 2000, 295 (New Holland Belgium/Oosterhof). De rechtbank dient aldus eerst te onderzoeken of A en B namens X verbintenissen zijn aangegaan terwijl zij wisten of redelijkerwijs behoorden te weten dat X niet aan haar betalingsverplichtingen jegens Y kon voldoen. Naar het oordeel van de rechtbank is dat niet het geval. De eerste categorie ziet op de zogenaamde Beklamelnorm, HR 06-10-1989, NJ 1990, 286 (Beklamel). De stellingen van Y zijn niet zodanig ingericht dat zij A en B verwijten vanaf het aangaan van de overeenkomst tussen X en Y verwijtbaar te hebben gehandeld. Het gaat er veeleer om dat gaande de uitvoering van de overeenkomst betalingsachterstanden ontstonden en dat X gebruik bleef maken van de diensten van Y, bestaande uit het ter beschikking stellen van haar werknemers. Zo is niet vast komen te staan dat A en B wisten of behoorden te weten dat X haar verplichtingen aan Y niet zou kunnen nakomen en evenmin dat A en B een ernstig persoonlijk verwijt treft. Er is geen sprake van een, zoals door Y gestelde, 'extra zorgplicht' aan de kant van A en B. De vorderingen van Y worden afgewezen. Y wordt als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2013:6057

Zaaknummer: C/10/416762 / HA ZA 13-100

Wetsartikelen: 2:9 BW, 6:96 BW, 6:97 BW, 6:162 BW, 149 Rv en 150 Rv

RECHTSPRAAK

X / VVHG

Vernietiging besluit tot opzegging lidmaatschap van vereniging. De rechtbank ziet in dat redelijk oordelende mensen onder deze omstandigheden tot het besluit zouden zijn gekomen dat X niet langer als lid van de vereniging te handhaven was

De VVHG (hierna: de vereniging) is een vereniging waarin (thans ruim 20 actieve) vrijwilligers zich belangeloos ten behoeve van gedetineerden inzetten. X is sinds het midden van de jaren negentig lid van de vereniging. Op 24 april 2008 is X aangesteld als bestuurder van de vereniging. Bij brief van 23 januari 2012 bericht het bestuur van de vereniging aan X dat hij vanaf 30 januari 2012 niet langer namens de vereniging werkzaam mag zijn in penitentiaire inrichting Heerhugowaard/Alkmaar. In de brief verwijt de vereniging X (kort samengevat) eigenzinnig en ongepast optreden en dat hij niet openstaat voor signalen ter correctie van zijn gedrag. Bij brief van 14 maart 2012 zegt het bestuur van de vereniging het lidmaatschap van X op tegen 20 februari 2012. X stelt vordering in met betrekking tot zowel het lidmaatschap van de vereniging als het bestuurderschap.

De rechtbank constateert dat X de opzegging van zijn lidmaatschap tracht te vernietigen vanwege, kort samengevat: een schending van het beginsel van hoor en wederhoor, het niet-tijdig opzeggen van het lidmaatschap en het feit dat er geen zwaarwegende redenen zijn aan te wijzen waaruit zou moeten volgen dat het lidmaatschap redelijkerwijs niet meer kon voortduren. De rechtbank overweegt dat het ontbreken van formeel hoor en wederhoor op zichzelf geen grond oplevert voor vernietiging van een besluit tot opzegging. Daar komt bij dat de vereniging X al eerder heeft aangesproken op zijn gedrag. X heeft daarop gereageerd. Deze grond faalt.

Ook de stelling dat er geen tijdige opzegging heeft plaatsgevonden omdat een opzegging slechts kan geschieden tegen het einde van het jaar 2012 wordt verworpen. Dat een niet-tijdige opzegging kan leiden tot vernietiging van het besluit, vindt geen steun in het recht. Hooguit kan niet-tijdige opzegging op grond van de statuten van de vereniging leiden tot verlenging van het lidmaatschap. Dat is hier echter niet het geval.

Dan ten aanzien van de gestelde ontbrekende zwaarwegende redenen. De rechtbank toetst een dergelijk besluit inhoudelijk slechts marginaal door zich af te vragen of redelijk oordelende mensen – gegeven de feiten en omstandigheden van het geval – tot eenzelfde besluit zouden zijn gekomen. Van X komt volgens de rechtbank het volgende beeld naar voren: X is iemand die zich niet of nauwelijks wenst te conformeren aan de omgangsvormen in en beslissingen van de vereniging, bij herhaling onaangepast gedrag vertoont waardoor andere leden gehinderd worden of zich gekrenkt voelen, en hierop moeilijk aanspreekbaar is. De rechtbank ziet niet in dat redelijk oordelende mensen onder deze omstandigheden, mede in acht genomen de door X onweersproken stelling dat de beslissing om zijn lidmaatschap te beëindigen breed gedragen wordt binnen de vereniging, niet tot het besluit zouden zijn gekomen dat X niet langer als lid van de vereniging te handhaven was. De vorderingen van X worden afgewezen, X wordt veroordeeld in de proceskosten van het geding.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 03-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2013:5531

Zaaknummer: C-14-140692 - HA ZA 12-342

Wetsartikelen: 2:15 BW

RECHTSPRAAK

Ontvanger/Nilarco (Wesselman)

Vervolg op Hoge Raad 11-02-2011, ECLI:NL:HR:2011:BO9577 (OR Updates UJO_11205). Bestuurdersaansprakelijkheid. Onrechtmatige daad. Bestuurder/meerderheidsaandeelhouder handelt op verzoek van curator met vennootschap. Op bestuurder/meerderheidsaandeelhouder rust extra zorgplicht

Steenbok Reuver B.V. (Steenbok) is in 2001 gefailleerd. Ten tijde van het uitspreken van het faillissement was Wesselman enig bestuurder van Steenbok. Wesselman bezat indirect 66,67% van de aandelen in Steenbok en alle aandelen in Nilarco B.V. (Nilarco). Hij was enig bestuurder van Nilarco. ING was bankier van Steenbok, Wesselman en Nilarco. ING heeft als pandhouder de inventaris en voorraden van Steenbok laten taxeren. Een voorraad keramische tegels van Steenbok is getaxeerd op een onderhandse verkoopwaarde van f 700.000 en een liquidatiewaarde van f 150.000. Wesselman heeft middels zijn bedrijf Nilarco een bod op de voorraad tegels gedaan van f 250.000. Nilarco heeft de tegels doorverkocht aan Kerason groothandel in tegels B.V. (Kerason) voor f 850.000 (inclusief f 50.000 voor het recht om de naam Steenbok te gebruiken). De vordering van de Ontvanger strekt in onderhavig geschil tot vergoeding van de door hem in het faillissement van Steenbok geleden verhaalschade ten bedrage van € 106.224,12. De Ontvanger legt aan de vordering ten grondslag dat Wesselman en Nilarco (en ING) onrechtmatig hebben gehandeld doordat zij op een zodanige wijze met elkaar hebben samengewerkt of samengespannen dat de (per saldo) op de tegeltransactie te maken winst uitsluitend ten voordele van henzelf heeft gestrekt en de boedel van Steenbok mitsdien door het 'tussenschuiven' van Nilarco voor een bedrag van f 600.000 is benadeeld. Wesselman, Nilarco en ING zijn aldus tekortgeschoten in de zorgplicht die zij, ieder vanuit hun eigen verantwoordelijkheid, jegens (de boedel van) Steenbok in acht hadden behoren te nemen. Het hof oordeelt als volgt. De ter beoordeling van de onrechtmatigheidsvraag te hanteren maatstaf houdt in dat een doen of nalaten onrechtmatig kan zijn indien daarbij onvoldoende rekening is gehouden met de gerechtvaardigde belangen van anderen, dat op partijen met een bijzondere hoedanigheid een extra zorgplicht kan rusten jegens die anderen en dat voormalige bestuurders/(indirect) grootaandeelhouders van een gefailleerde

vennootschap en degene(n) die met hen 'samenspannen', eerder onrechtmatig handelen dan een willekeurige derde wanneer zij onvoldoende rekening houden met de gerechtvaardigde belangen van de schuldeisers en daardoor de verhaalsmogelijkheden van die schuldeisers beperken. Het hof kwalificeert de mogelijkheid dat Kerason rechtstreeks met de curator zou hebben gecontracteerd als reëel. Niet is aangevoerd welke garanties en zekerheden Nilarco aan Kerason met betrekking tot de tegels heeft verstrekt, die de curator niet had kunnen of willen geven. Niet relevant is dat de curator en de rechter-commissaris toestemming hebben verleend aan de verkoop van de tegels door de curator aan Nilarco. Vast staat dat de curator en de rechter-commissaris niet met de doorverkoop van de tegels aan Kerason bekend waren. Van belang is dat ten tijde van de transactie Wesselman bestuurder en (indirect) grootaandeelhouder van de failliete vennootschap Steenbok was. Reeds de hoedanigheid van bestuurder bracht met zich dat Wesselman handelingen achterwege diende te laten waarvan hij wist of behoorde te weten dat die wezenlijk nadeel voor de boedel opleverden, tenzij voor die handelingen met dat gevolg een rechtvaardiging bestond. De vaststaande omstandigheid dat Wesselman door de curator was benaderd met (slechts) het verzoek om de partij tegels te kopen (arrest Hoge Raad onder 3.5.3) vormde een dergelijke rechtvaardiging niet. Wesselman diende ook als koper voor een ernstige aantasting van de belangen van de boedel te waken. Van een zodanige ernstige aantasting van de belangen van de boedel en indirect die van de Ontvanger als een van de crediteuren was sprake gelet op de omvang van het nadeel dat de gewraakte koopovereenkomst voor de boedel had. Wesselman heeft niet de door hem jegens de boedel en de schuldeisers in het faillissement – met name de Ontvanger – te betrachten zorgvuldigheid in acht genomen. Wesselman, die door de gewraakte transactie direct en indirect is gebaat, treft ter zake een ernstig verwijt en zijn handelen moet als onrechtmatig worden aangemerkt. Ook Nilarco treft het verwijt van onrechtmatig handelen, aangezien de kennis van haar bestuurder Wesselman aan haar kan worden toegerekend en ook Nilarco van de gewraakte, door haar uitgevoerde, transacties heeft geprofiteerd, zonder dat zij tot enige tegenprestatie was gehouden.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-03-2013

ECLI: ECLI:NL:GDHDHA:2013:624

Zaaknummer: 200.101.922/01

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW